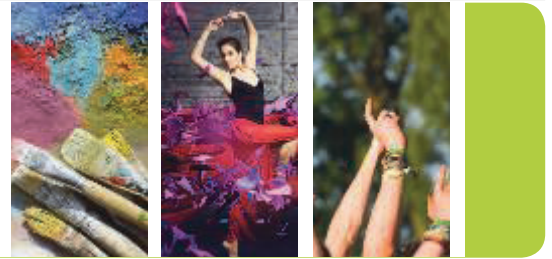

Kulturklub Viborg

KUNST

Efterårsudstilling i Galleri Faust

Værk af Connie Langelund. Pressebillede

FINDERUP: Kunstforeningen Faust har fået kontakt til seks meget forskellige kunstnere. De er klar med alt fra smykker, billedkunst, glaskunst, betonkurve og rustikke efterårskranse i weekenden den 8. og 9. oktober i Galleri Faust i Finderup. Udstillingen åbner lørdag den 8. oktober klokken 11.

Følgende kunstnere udstiller: Billede- og betonkunstner Connie Langelund, glaskunstner Anne-Birgitte Ellebæk, smykkedesigner Jette Jeppesen samt billedkunstnerne Peter Uhrskov, Sabrina Drljevic og Inge Jacobsen.

Billetter kan bestilles på viborgbib.dk eller på bibliotekerne i Viborg Kommune. Pressebillede

Dukketeater for de mindste

VIBORG: Der er børneteater på Hovedbiblioteket i Viborg søndag den 2. oktober klokken 15. Her kan børn i alderen to-fire år se stykket »Lidt af hvert« med Olsens Teater. Det er en lille musikalsk forestilling om glæden ved at dele og om venner, der hjælper hinanden i nødens stund.

Olsens Teater er kendt for sine meget charmerende og udtryksfulde trædukker lavet af svenskeren Enid Bjørklund. Selvom det kun er groft udskårne træklodser, rummer de både varme og humor. Bag Olsens Teater står Erik Olsen, som i mange år var del af Jytte Abildstrøms Teater.

Ann Lislegaard: »Pollen Messages«

Amalie Smith: »Michanikos«

Niels Pugholm: En græsslåmaskine får en vridetur.

Michelle og Uri Kranok: »Cosmopolitanism«

Spændende og krævende

Efterårets udstilling i Viborg Kunsthall er helliget video, animation og installation.

ANMELDELSE

Af Hans Henrik Jacobsen
[hhjac@msn.com](mailto:hhj@msn.com)

VIBORG: Efterårets udstilling i Viborg Kunsthall er helliget video, animation og installation. Der er nemlig tale om fire separatudstillinger, som alle udforsker de nye medier. Det er utroligt spændende, men kræver også en hel del af tilskuerne.

Den dansk/norske videokunstner Ann Lislegaard viser i østfløjen en smuk, men også ganske skræmmende 3D animation »Pollen Messages«. Vi er i en ikke nærmere defineret fremtid i et »Sci-Fi« miljø, hvor mennesket er klonet med planter og blomster. Og det er den store oplevelse i kunsthallen denne gang. Animationen skal helst ses fra balkonen, hvor man kan følge handlingen på en double screen.

Billederne er utroligt smukke, og de har ligeledes en imponerende klarhed og dybde.

Lislegaard er jo også en stor international videokunstner, og det fornægter sig bestemt heller ikke i denne nye animation.

Niels Pugholms udstilling »Det som står tilbage« kredser om fortællingerne og erindringerne.

Kunstneren er uddannet fra Det Fynske Kunstakademi i 2013, men er oprindeligt fra Skive. Udstillingen består af tre dele. En bogstavlabirint som man skal kante sig igennem, indtil man kommer til et rum, hvor man i mørke kan se en lysende tekst, der afbrydes, når lyset pludselig tændes. Man når hver gang kun at læse et par sætninger, men så sætter ens egne associationer i gang med at skabe billeder og fortsættelser på historien, man digter videre i fortællingen, og her bruger man jo sine erfaringer og egne erindringer om fortiden.

I det sidste rum ser man en række hologrammer af hverdagsgenstande, der vrides i stykker og afløses af nye. Også her skaber tingene associationer. Man tænker tilbage på optrin, hvor disse genkendeli-

ge elementer optræder. Vi genkender disse elementer gennem vores egne erindringer. Det er en meget fascinerende udstilling, men også lidt irriterende man skal jo selv arbejde med tingene.

Amalie Smith arbejder både som billedkunstner og forfatter, og hun vandt især som forfatter kronprinsparrets »Stjernedryspris« i 2015.

Udstillingstitlen er »Michanikos«, og den henviser til en græsk folkedans, der tager udgangspunkt i dykkersygens krampagtige bevægelser. På et tidspunkt i den sidste halvdel af 1800-tallet opfandt man dykkerdragten, men man kendte ikke baggrunden for dykkersygen, som følger med, hvis man efter dykningen stiger for hurtigt op til vandoverfladen.

Dansen gengives på en video i udstillingens første rum, og via elektronik overføres bevægelserne til en dykker i en animation i det næste rum. Her tages der udgangspunkt i en begivenhed fra år 1900, hvor en dykker fandt en række lig på bunden af havet. Det viste sig i virkeligheden,

at der slet ikke var tale om lig, men i stedet en række antikke skulpturer, der var havnet på havbunden efter et skibsforslis. Dykkeren havde i sin tilstand efter uddykningen taget fuldstændig fejl. Det kan være svært at forklare, man skal næsten selv se installationen.

Men det er to skæbnetunge historier, der ikke kan undgå at påvirke en som tilskuer.

Den sidste udstilling er en animeret video af det israelske par Michelle og Uri Kranok med titlen »How long, not long«. Videoen vises sammen med et uddrag af selve animationens enkeltdele, hvor man også ser de enkelte bemalede stills. Den samlede installation har fået titlen »Cosmopolitanism«, og formålet er at vise, at vi egentlig har et universelt tilhørsforhold, og man må sige, at forsøget på dette er meget vellykket.

Det er ikke en udstilling, man lige haster igennem på et par minutter, men giver man sig tid til at fordybe sig i de enkelte dele, venter der store kunstneriske oplevelser.